

Directoraat-Generaal Milieu
Directie Stoffen, Afvalstoffen, Straling
Algemeen AfvalstoffenBeleid

Rijnstraat 8
Postbus 30945
2500 GX Den Haag
Interne postcode 645

Telefoon 070-3394780
Fax 070-3391286
www.vrom.nl

Inspraaknotitie wijziging LAP

Tussentijdse wijziging van het
Landelijk afvalbeheerplan 2002-2012

12 augustus 2003

1	Inleiding	3
2	Ter inzage leggen en inspreken	4
3	Wijzigen van definities en begripsafbakeningen	5
4	Wijzigen van het in- en uitvoerbeleid	6
5	Wijzigen van kennisgeving bepalingen	8
6	Wijzigen van het vergunningenstelsel inzamelen scheepsafvalstoffen	10

1 Inleiding

Het Landelijk afvalbeheerplan 2002-2012 (LAP) is op 3 maart 2003 in werking getreden. Nog maar kort geleden dus. Toch moet het plan nu al worden gewijzigd. Er staat in paragraaf 3.5 van het LAP dat een tussentijdse wijziging van het plan nodig kan zijn door wijziging van EG-regelgeving, de jurisprudentie of technische omstandigheden met betrekking tot het afvalbeheer, waarmee door bestuursorganen bij de uitvoering rekening moet worden gehouden.

De belangrijkste redenen om het LAP nu te wijzigen, zijn twee uitspraken van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen die onlangs zijn verschenen (13 februari 2003, arresten C-228/00 en C-458/00). De uitspraken geven duidelijkheid over het onderscheid tussen verbranden van afvalstoffen als vorm van nuttige toepassing en verbranden als vorm van verwijdering. De tekst in het LAP over dat onderscheid moet in lijn worden gebracht met de uitspraken van het Hof, wat een tussentijdse wijziging van het LAP noodzakelijk maakt. Het gaat hierbij met name om enkele definities en het in- en uitvoerbeleid.

Voorafgaand aan en tijdens de parlementaire behandeling van het LAP is al uitgebreid ingegaan op de twee toen nog lopende zaken, omdat in september 2002 de Advocaat-Generaal van het Hof zijn conclusie over de zaken kenbaar heeft gemaakt (zie onder meer de antwoorden op schriftelijke vragen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal: Kamerstukken II, 2002/03, 27 664, nr. 8). Daarbij is aangegeven dat als de conclusie van de Advocaat-Generaal door het Hof wordt overgenomen, het LAP moet worden aangepast en dat er mogelijk consequenties zijn voor de in- en uitvoer van bepaalde afvalstromen. Ná het publiceren van de uitspraken van het Hof heeft de Staatssecretaris van VROM in een brief aan de Tweede Kamer (Kamerstukken II, 2002/03, 28 600 XI, nr. 97) aangegeven dat het LAP daadwerkelijk zal worden aangepast en dat de bestaande beleidslijn van het LAP voor in- en uitvoer wordt gevolgd, voor zover de arresten van het Hof dat mogelijk maken.

Een andere reden voor een tussentijdse wijziging van het LAP heeft te maken met de kennisgeving bij in- en uitvoer. In paragraaf 12.6 wordt aangegeven wanneer in- en uitvoer mogelijk is op basis van een algemene kennisgeving voor meerdere transporten of een kennisgeving per transport. De afgelopen maanden is bij het afgeven van beschikkingen voor in- en uitvoer voor sorteren en uit praktijkervaringen van het bedrijfsleven gebleken dat de passages in het LAP over onder meer sorteren moeten worden verbeterd. Het gaat daarbij onder meer over het samenvoegen van fracties na sorteren, de bandbreedte in samenstellingspercentages en de te gebruiken methode voor monsternamen en analyse. Met de aanpassingen wordt de uitvoering en handhaving verbeterd en wordt rekening gehouden met praktijkervaringen van het bedrijfsleven.

Tenslotte wordt de wijziging van het LAP benut om de teksten over het vergunningenstelsel voor het inzamelen van scheepsafvalstoffen in lijn te brengen met het Besluit inzamelen afvalstoffen zoals dit onlangs is voorgepubliceerd.

In de voorliggende inspraaknotitie wordt op hoofdlijnen aangegeven hoe het LAP wordt gewijzigd. In een apart wijzigingsdocument zijn alle letterlijke wijzigingen in het beleidskader, sectorplannen en capaciteitsplannen opgenomen (zie paragraaf 2 van deze notitie).

Het wijzigingsdocument wordt tevens gebruikt om enkele fouten in het LAP te herstellen, ontbrekende definities op te nemen, minder duidelijke teksten te verduidelijken, enz. Het gaat daarbij dus niet om beleidswijzigingen of inhoudelijke aanpassingen, maar om verbeteringen die het gebruik van het plan verder vergemakkelijken.

2 Ter inzage leggen en inspreken

Deze inspraaknotitie en het daarbij horende wijzigingsdocument liggen van 18 augustus 2003 tot en met 26 september 2003 voor inspraak ter inzage. De inspraakperiode is aangekondigd in de Staatscourant en twee landelijke dagbladen.

Tijdens de inspraakperiode kan iedereen de documenten inzien en erop reageren.

De inspraaknotitie is door het ministerie van VROM gestuurd aan de meest betrokken doelgroepen en organisaties.

De inspraaknotitie en het wijzigingsdocument zijn ter inzage gelegd in:

- de bibliotheek van het ministerie van VROM, Rijnstraat 8 in Den Haag;
- bij het Afval Overleg Orgaan, Catharijnesingel 55 in Utrecht;
- de centrale openbare bibliotheken van de provinciale hoofdsteden.

De inspraaknotitie en het wijzigingsdocument kunnen worden ingezien en gedownload van de volgende sites:

- www.vrom.nl/lap
- www.aoo.nl

De documenten kunnen telefonisch of via e-mail worden opgevraagd bij het Ministerie van VROM en het AOO (gegevens aan het eind van deze paragraaf).

Inspraakreacties kunnen tot en met 26 september 2003 bij het Ministerie van VROM worden ingediend (gegevens aan het eind van deze paragraaf).

Ministerie van VROM DGM/SAS, IPC 645 Postbus 30945 2500 GX Den Haag tel. 070 – 339 41 32 e-mail: jane.tenhoorn@minvrom.nl	Afval Overleg Orgaan Postbus 19015 3501 DA Utrecht tel. 030 – 234 28 00 e-mail: secretariaat@aoo.nl
--	--

3 Wijzigen van definities en begripsafbakeningen

In hoofdstuk 4.5 van het LAP beleidskader wordt ingegaan op het onderscheid tussen verwijdering en nuttige toepassing van afvalstoffen. Nadruk ligt daarbij op de handelingen waar het onderscheid onduidelijk is, onder meer door het ontbreken van EG-regelgeving terzake. Een van de handelingen die in het genoemde hoofdstuk wordt behandeld, is het verbranden van afvalstoffen.

Op 13 februari 2003, kort nadat de vaststelling van het LAP in de Staatscourant bekend is gemaakt en kort vóór het inwerkingtreden van het LAP, heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen twee uitspraken gedaan (arresten C-228/00 en C-458/00) die duidelijkheid verschaffen over het onderscheid tussen verbranden als vorm van verwijdering en verbranden als vorm van nuttige toepassing. Het LAP wordt in lijn gebracht met de Hof uitspraken.

Concreet betekent dit dat paragraaf 4.5.3 van het LAP beleidskader in zijn geheel wordt vervangen. De strekking van de nieuwe tekst van paragraaf 4.5.3 is:

1. er is sprake van 'verbranding op land' (D10, verwijdering) wanneer afvalstoffen worden verbrand in een installatie die speciaal is gebouwd voor de verbranding van afvalstoffen, zelfs wanneer bij de verbranding de geproduceerde warmte geheel of gedeeltelijk wordt teruggewonnen (C-458/00, rechtsoverweging 41). Dit betekent onder meer dat verbranden van afvalstoffen in een afvalverbrandingsinstallatie (AVI) en een draaitrommeloven (DTO) als verwijderen wordt aangemerkt.
2. het verbranden van afvalstoffen wordt aangemerkt als 'hoofdgebruik als brandstof of een andere wijze van energieopwekking' (R1, nuttige toepassing) als het voornamelijk tot doel heeft de afvalstoffen te gebruiken voor energieopwekking (uitspraak C-228/00, rechtsoverweging 41). De afvalstoffen vervullen dan namelijk een nuttige functie doordat zij in de plaats komen van een primaire energiebron die voor deze functie had moeten worden aangewend (C-228/00, rechtsoverweging 46). Dit betekent dat verbranden van afvalstoffen in een elektriciteitscentrale, cementoven, enz. als nuttige toepassing wordt aangemerkt, mits aan de volgende twee voorwaarden wordt voldaan:
 - a. bij de verbranding moet meer energie worden opgewekt en teruggewonnen dan bij het verbrandingsproces wordt gebruikt en een deel van het surplus aan energie moet daadwerkelijk worden gebruikt, hetzij onmiddellijk, in de vorm van warmte, hetzij na omzetting in de vorm van elektriciteit (C-228/00, rechtsoverweging 42).
 - b. het merendeel van de afvalstoffen moet worden verbrand bij de handeling en het merendeel van de vrijgekomen energie moet worden teruggewonnen en gebruikt (C-228/00, rechtsoverweging 43). Omdat het merendeel van de afvalstoffen moet worden verbrand, dienen de afvalstoffen voor meer dan 50% te bestaan uit organische stof.Wanneer niet aan de twee bovengenoemde voorwaarden wordt voldaan, is sprake van verbranding op land (D10, verwijdering) (C-228/00, rechtsoverweging 52).
3. Aanwijzingen of een handeling voornamelijk de nuttige toepassing van afvalstoffen tot doel heeft (C-458/00, rechtsoverweging 44), zijn:
 - a. het feit dat de installatie, indien deze niet door afvalstoffen wordt bevoorrad, gebruik maakt van een primaire energiebron om haar activiteiten voort te zetten;
 - b. het feit dat de exploitant van de verwerkingsinstallatie de producent of houder van de afvalstoffen een betaling verschuldigd is bij de levering van de afvalstoffen.

Met de hiervoor staande interpretatie van de uitspraken van het Hof sluit Nederland aan bij de interpretatie van de Europese Commissie en de buurlanden Duitsland en België.

4 Wijzigen van het in- en uitvoerbeleid

In hoofdstuk 12 van het LAP beleidskader is het toetsingskader in- en uitvoer opgenomen. Daarin is onder meer de volgende beleidslijn opgenomen:

- uitvoer voor verbranden als vorm van verwijderen wordt niet toegestaan als het gaat om afvalstoffen waarvoor in Nederland een specifieke verwijderingsstructuur is gerealiseerd;
- invoer voor verbranden als vorm van verwijderen wordt niet toegestaan als door de invoer het verwijderen door verbranden van Nederlands afval in gevaar kan komen.

Ná het publiceren van de uitspraken van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen over het verbranden van afvalstoffen heeft de Staatssecretaris van VROM meerdere keren laten weten (onder meer in een brief aan de Tweede Kamer: Kamerstukken II, 2002/03, 28 600 XI, nr. 97) dat de hiervoor genoemde beleidslijn zoveel mogelijk blijft gehandhaafd.

In de vorige paragraaf van deze inspraaknotitie is aangegeven dat de definities voor verbranden als vorm van nuttige toepassing en verbranden als vorm van verwijderen wijzigen. Om de hiervoor genoemde beleidslijn te kunnen blijven hanteren, moeten enkele bepalingen van het in- en uitvoerbeleid worden gewijzigd. In deze paragraaf worden deze wijzigingen besproken.

Niet-gevaarlijk restafval

In het LAP is onder meer aangegeven dat Nederland de invoer van brandbaar niet-gevaarlijk restafval voor verbranden als vorm van verwijderen niet toestaat. Er is namelijk in Nederland te weinig verbrandingscapaciteit en invoer voor verbranding als vorm van verwijderen leidt er toe dat nog meer Nederlands niet-gevaarlijk restafval moet worden gestort.

Ook uitvoer van brandbaar niet-gevaarlijk restafval voor verbranden als vorm van verwijderen wordt in het LAP niet toegestaan. Belangrijkste argument daarvoor is dat door uitvoer de continuïteit van de Nederlandse structuur voor verbranden van niet-gevaarlijk restafval als vorm van verwijderen (de 'AVI-structuur') in gevaar kan komen.

Verder staat in het LAP dat Nederland het verbranden van hoogcalorisch afval altijd als nuttige toepassing kwalificeert. Dat betekent dat onder het LAP de in- en uitvoer van hoogcalorisch afval wordt toegestaan, ook als dat afval wordt verbrand in een verwijderingsinstallatie (AVI).

Gelet op de in de vorige paragraaf aangekondigde aanpassing van het onderscheid tussen verbranden als vorm van verwijdering en verbranden als vorm van nuttige toepassing, is het niet meer mogelijk om verbranden van hoogcalorisch afval altijd aan te merken als nuttige toepassing. Als het hoogcalorisch afval namelijk wordt verbrand in een AVI, is sprake van verwijdering.

Nederland heeft zich in het LAP echter op het standpunt gesteld, dat de bestaande Nederlandse structuur voor verbranden als vorm van verwijdering niet is bedoeld voor de verbranding van hoogcalorisch afval. Dit uitgangspunt verandert niet door de aanpassing van de begripsafbakening bij verbranden.

Concreet betekent dit dat het LAP voor het onderdeel in- en uitvoer van brandbaar niet-gevaarlijk restafval (met name de paragrafen 5.7, 11.4, 12.5.2 en 18.2.1) als volgt wordt aangepast:

- er wordt bezwaar gemaakt tegen uitvoer voor verbranden als vorm van verwijdering van niet-gevaarlijk restafval, waarvoor in Nederland een specifieke verwijderingsstructuur bestaat, die door in- of uitvoer in gevaar komt. Het gaat dan om de volgende stromen:
 - huishoudelijk restafval;
 - met huishoudelijk restafval vergelijkbaar bedrijfsrestafval;
 - laagcalorische deelstromen en residuen van scheidings- en verwerkingsprocessen van huishoudelijk restafval, bedrijfsrestafval en bouw- en sloopafval.

- er wordt geen bezwaar gemaakt tegen uitvoer van specifieke, niet-gevaarlijke hoogcalorische afvalstromen en niet-gevaarlijke hoog calorische deelstromen en residuen van scheidings- en verwerkingsprocessen van huishoudelijk restafval, bedrijfsrestafval en bouw- en sloopafval, omdat de Nederlandse verwijderingstructuur niet voor die stromen bestemd is;
- er wordt bezwaar gemaakt tegen invoer voor verbranden als vorm van verwijdering van niet-gevaarlijk afval (dus inclusief hoogcalorisch afval), omdat anders de verbranding van het Nederlands niet-gevaarlijk restafval verder in gevaar komt.

In de hiervoor staande tekst is sprake van laag- en hoogcalorische deelstromen en residuen. Om deze begrippen beter hanteerbaar te maken in de praktijk is het nodig dat ze worden gekwantificeerd. Met laagcalorisch wordt bedoeld een stookwaarde minder dan 11,5 MJ/kg. Hoogcalorisch afval heeft dan logischerwijs een stookwaarde die hoger ligt dan 11,5 MJ/kg.

Voor alle duidelijkheid: de stookwaarde wordt hier dus niet gebruikt om het onderscheid tussen verwijderen en nuttig toepassen te benoemen, maar om aan te geven voor welke afvalstoffen in- en uitvoer wel of niet wordt toegestaan.

Gevaarlijk afval

Het basisprincipe dat hiervoor voor niet-gevaarlijk afval is gehanteerd, gaat ook op voor het verbranden van gevaarlijk afval. Er is in Nederland in het verleden een specifieke structuur gerealiseerd voor verbranden als vorm van verwijderen van gevaarlijk afval (draaitrommelovens, DTO's). Uitvoer voor verwijdering kan deze structuur in gevaar brengen en uitvoer van het voor deze DTO's bestemde afval wordt dan ook niet toegestaan.

Toestemming voor invoer wordt alleen gegeven als de verbranding van het in Nederland vrijkomende gevaarlijk afval niet in gevaar komt.

En ook voor gevaarlijk afval staat in het LAP dat Nederland het verbranden van hoogcalorisch afval altijd als nuttige toepassing kwalificeert, ook als dat verbranden in een verwijderingsinstallatie (DTO of AVI) gebeurt. Dit uitgangspunt kan echter door de nieuwe definities niet meer worden gehanteerd.

Concreet betekent dit dat het LAP voor het onderdeel in- en uitvoer van brandbaar gevaarlijk afval (met name de paragrafen 5.7, 12.5.2 en 18.2.2) als volgt wordt aangepast:

- er wordt bezwaar gemaakt tegen uitvoer voor verbranden als vorm van verwijdering van gevaarlijk afval, waarvoor in Nederland een specifieke verwijderingstructuur bestaat, die door in- of uitvoer in gevaar komt. Het gaat dan om de volgende stromen:
 - verpakte gevaarlijke afvalstoffen;
 - PCB-houdende afvalstoffen;
 - specifiek ziekenhuisafval;
 - laagcalorische gevaarlijke afvalstoffen;
- er wordt geen bezwaar gemaakt tegen uitvoer van hoogcalorisch gevaarlijk afval, omdat de Nederlandse verwijderingstructuur niet voor die stromen bestemd is;
- er wordt bezwaar gemaakt tegen invoer voor verbranden als vorm van verwijdering van gevaarlijk afval (dus inclusief hoogcalorisch afval), als de verbranding van het Nederlands gevaarlijk afval in gevaar komt.

Omdat bij het verbranden van gevaarlijk afval ook het chloorgehalte van de afvalstoffen een belangrijke rol speelt, wordt voor de toetsing van in- en uitvoer onderscheid gemaakt in afvalstoffen met minder en meer dan 1% chloor. Het onderscheid tussen laag- en hoogcalorisch gevaarlijk afval ligt bij de stookwaarde 11,5 MJ/kg voor gevaarlijke afvalstoffen met minder dan of gelijk aan 1 gewichtsprocent chloor en bij de stookwaarde 15 MJ/kg bij gevaarlijke afvalstoffen met meer dan 1 gewichtsprocent chloor.

5 Wijzigen van kennisgeving bepalingen

De afgelopen maanden is bij het afgeven van beschikkingen voor in- en uitvoer voor sorteren en uit praktijkervaringen van het bedrijfsleven gebleken dat de passages in het LAP over sorteren kunnen worden verbeterd. Daarom worden in paragraaf 12.6 van het beleidskader de volgende wijzigingen aangebracht:

1. in het onderdeel 'Algemene kennisgeving of kennisgeving per transport', worden in de eerste regel de woorden "Wanneer eenmaal" vervangen door "Voordat".
2. zoals in paragraaf 12.6 is aangegeven, kan worden bereikt dat de verschillende vrachten van een partij afvalstoffen binnen een bepaalde bandbreedte een gelijke chemische en fysische samenstelling verkrijgen door de partij afvalstoffen systematisch te sorteren. Het spreekt voor zich dat er vervolgens geen handeling mag worden verricht, die de door het sorteren bereikte homogeniteit van het residu teniet doet. Dat betekent dat er geen uitgesorteerde, herbruikbare monostromen bij de gemengde restfracties mogen worden gevoegd. Op verschillende punten uitgesorteerde, in samenstelling gelijke restfracties mogen wel worden samengevoegd. In paragraaf 12.6 worden op bladzijde 140 aan het eind van punt 1 de volgende zinnen toegevoegd:
"Nadat de sortering door de kennisgever heeft plaatsgevonden, mogen geen eerder in het proces afgescheiden monostromen bij de gemengde restfractie worden gevoegd. Op verschillende punten uitgesorteerde, in samenstelling gelijke restfracties mogen wel worden samengevoegd. Gezien de verschillende ontstaansprocessen mag de restfractie van selectieve inzameling niet worden samengevoegd met de restfractie van sorteren."
3. in punt 2 van paragraaf 12.6 worden fluctuaties toegestaan in het gemiddelde aandeel van fracties in een vracht ten opzichte van het aandeel van de fracties in een partij. De fractie in de partij wordt uitgedrukt als het gemiddelde percentage waarmee deze fractie voorkomt in de partij. Het LAP zegt nu dat het aandeel van de fractie in de vracht plus of min 20% mag fluctueren ten opzichte van het gemiddelde percentage in de partij (bandbreedte).
Vanwege het scheidingsrendement dat de sorteerinstallaties hebben, is deze eis technisch niet haalbaar wanneer het procentuele aandeel van een bepaalde fractie in de partij kleiner is dan 10% . Voor deze kleinere fracties (<10%) geldt bij individuele transporten dat het procentuele aandeel mag fluctueren tussen 0 en 10%. Eén van deze kleinere fracties mag een restcategorie zijn, bestaande uit niet eerder genoemde componenten. Let wel: zowel de in de kennisgeving opgegeven gemiddelden van de fracties <10% als de bij monsternamen van transporten aangetroffen hoeveelheden van deze fracties mogen tezamen niet meer dan 20% van de afvalstoffen uitmaken.
Voor de grotere fracties (totaal dus ten minste 80%) blijft de relatieve bandbreedte van plus of min 20% wel van kracht. Het totaal van de in de kennisgeving opgegeven fracties moet 100% zijn. De component GFT/swill mag niet groter zijn dan 3%. Voor deze fractie geldt geen bandbreedte. Dit betekent het volgende:
 - a. als het gemiddelde procentuele aandeel van een fractie in een partij kleiner is dan 10%, mag het procentuele aandeel per vracht fluctueren tussen 0 en 10%.
Voorbeeld: als een partij gemiddeld 9% glas bevat, dan mag het percentage glas in de afzonderlijke vrachten fluctueren tussen 0 en 10%.
 - b. het totaal van de fracties onder de 10% mag samen niet meer dan 20% bedragen.
Voorbeeld: glas 9%, metaal 5%, hout 4%, restcategorie 2%.
 - c. als het gemiddelde procentuele aandeel van een fractie in een partij groter is dan 10%, wordt er een relatieve bandbreedte van 20% toegestaan in de fluctuaties van dit aandeel in de fractie van de vracht. Het aandeel van de fractie in de vracht mag dus variëren tussen $0,8 \cdot X$ en $1,2 \cdot X$.
Voorbeeld: als een partij gemiddeld 25% glas bevat, dan mogen de glasfracties in de afzonderlijke vrachten fluctueren tussen $(0,8 \cdot 25 =) 20\%$ en $(1,2 \cdot 25 =) 30\%$.

4. De analysemethode die in paragraaf 12.6, punt 3 wordt genoemd, voldoet niet. Daarom wordt de in punt 3 genoemde monsternamen- en analysemethode als beschreven in de bijlage bij de Regeling niet-herbruikbaar, niet verbrandbaar bouw- en sloofafval vervangen door NVN 5860. Vanwege praktische bezwaren, wordt de monsternamenfrequentie verlaagd van eens per 1000 ton naar eens per 2500 ton.
De tekst wordt als volgt aangepast: “De kennisgever moet ten minste 1 keer per 2500 ton en ten minste eens per kwartaal de samenstelling van één container van een transport afvalstoffen bepalen, conform de analysemethode zoals beschreven in de NVN 5860. De kennisgever moet de analyseresultaten bewaren en op verzoek kunnen tonen aan handhavende autoriteiten.”

6 Wijzigen van het vergunningenstelsel inzamelen scheepsafvalstoffen

Tijdens de voorbereiding van het (ontwerp)Besluit inzamelen afvalstoffen is gebleken dat kan worden afgezien van het in het LAP aangekondigde verbod op het verlenen van zowel een vergunning voor het inzamelen van scheepsafvalstoffen als een vergunning voor het inzamelen van scheepsreinigingsafval aan dezelfde houder. Eventueel misbruik van indirecte financieringssystemen voor scheepsafval kan beter worden bestreden door middel van adequate afspraken in contracten tussen de intermediairs en de inzamelaars. Ter ondersteuning hiervan zullen in de vergunningen hierop toegespitste voorschriften met betrekking tot de administratieve organisatie en de interne controle worden opgenomen die een goed handvat bieden voor de inspectie en de handhavers te water.

In het LAP wordt er van uitgegaan dat de vergunningplicht wordt uitgebreid naar in principe alle gevaarlijke afvalstoffen die vrijkomen op schepen of bij het reinigen van schepen. Het (ontwerp)Besluit inzamelen afvalstoffen breidt de inzamelvergunningplicht echter ook uit met bepaalde categorieën niet-gevaarlijke scheepsafvalstoffen en alle niet-gevaarlijke scheepsreinigingsafvalstoffen. De belangrijkste reden hiervoor is gelegen in de Europese afvalstoffenlijst. Daar waar in het verleden onder de werking van het Baga van de meeste scheepsafvalstoffen en scheepsreinigingsafvalstoffen zonder nader onderzoek met zekerheid vaststond dat het gevaarlijk afval betrof, moet thans worden bemonsterd om hierover duidelijkheid te verkrijgen. Gelet op de afgiftepraktijk en in het belang van zowel de schipper als de handhaver is ervoor gekozen ook delen van het niet-gevaarlijk afval inzamelvergunningplichtig te maken.